

Madárijesztők a szőlőben

Az én Jenő nevű barátom igen gazdag volt, mert övék volt a domboldal egyik része: vagy negyven sor szőlővel. De amíg az ember odajutott, annyi veszedelmen meg kalandon ment át, hogy már a szőlőt sem kívánta.

Először is el kellett menni egy ház előtt, amely állítólag tele volt bolonddal. Ezt a hatalmas épületet kizárólag ők bérelték és lakták, és hír szerint abból állt minden munkásságuk, hogy vicsorogtak, kiabáltak, bolondoztak.

Időnként mi is vicsorogtunk, kiabáltunk és bolondoztunk, de nem bolondságból. Hanem játékból, vagy mert ezt kívánta a becsület. Ezért nem is féltünk egymástól.

Viszont mi lett volna, ha a bolondok háza ablakán egyszer egy lakó kidugja a fejét és reánk ordít: Hámm! Nem volt jó erre a szörnyű lehetőségre gondolni!

A félelmetes épülettől pár száz méterre, a domb alján elhagyott kút állott. Azt mesélték róla, hogy évtizedekkel előbb beleugrott egy kéményseprő. Valószínűleg azért, mert kormos volt. És ez a kormos egyén azóta is ott lakik, talán a kutat kotorja, talán a vándorokat ijesztgeti.

De a kút kotrása nem járhatott valami nagy eredménnyel, mert békalencse fedte a vizet. Ez még félelmetesebb volt, mint a kutat kotró kéményseprő. Mert mi célt szolgál a békalencse? A békák meg nem főzik, meg nem eszik. Ez csak

varangyikos dísznövény a számukra, amivel undort és rette-
gést akarnak kelteni.

Rádásul, ha az ember a kútba bekiáltott: Hahó! vagy Ki vagy? – valaki vagy valami visszakialtott: Hahó! Ki vagy? Nem lehetett tudni, ki az, aki felel? A kéményseprő? A békák kirá-
lya? Vagy egy ismeretlen, nem egészen jószándékú tündér, aki a békalencsét ülteti, gondozza, és ha sok van belőle, megnyírja?

Ezután fölfele kanyarodott az ösvény, ahol minden kapu-
ra kiszegeztek egy táblát „Vigyázat, harapós kutya”. Márpe-
dig miként vigyázzon a vándor a harapós kutyára? Ha a gaz-
da nem vigyáz reá, az ember csak addig vigyázhat, amíg a
kutya megharapja.

Ilyen körülmények között szólott Jenő, hogy kora délután
menjünk ki a szőlőskertjükbe, mert megjöttek a seregélyek.
Ha már a seregélyek ott vannak, miért gyülekezzünk mi is
létszámon fölöttinek?

De elindultunk. Elmentünk az ijesztő helyek mellett, beki-
áltottunk a kútba, mire a kút visszakialtott. Lábujjhegyen si-
ettünk el a harapós kutyák közeléből, mire azok csak udva-
riasan vicsorogtak, mert látták, hogy bátor egyénekké van
dolguk.

Kiértünk a Jenőék szőlőskertjébe; előbb, mint a seregé-
lyek. A seregélyek még messzire voltak és a távoli szomszé-
dok szőlőszemeit szüretelték.

Jenő ismertette a haditervet, amely nem tőle származott,
hanem a nagyanyjától, aki régi szőlőtermesztő és talán va-
rázsló volt. Póznákat kellett fölállítani a szőlősorok közé, raj-
tuk lobogó kabátú alakokkal, madárijesztőkkel, hogy ezek a
csemegéző madarakat riadalomban tartsák.

Öt ilyen bábut írt elő a parancs vagy varázslat. És mi de-

rekasan nekifogtunk. Az első alakot én állítottam a magasba, de csak rövid ideig tartózkodott a megtisztelő helyen, mert ráesett a Jenő fejére. Így elsőnek Jenőt sikerült elriasztani a szőlő közeléből. Majd ásót szereztünk, hogy a póznát szilárdan elhelyezhessük a földben.

Jenő is serényen munkálkodott, becsületesen megalapozta az ijesztő figurák tartózkodási területét. Mígnem egy erősebb szellő után arra lettem figyelmes, hogy a földön ülök, nyakamban egy madárijesztővel.

– Végül is: engem akarsz elkergetni, vagy a seregélyeket?
– kérdeztem, nem minden harag nélkül.

– Ez csak átmeneti nehézség – magyarázta Jenő, azután a póznával fejbeütött.

Lassan és nem fájdalommentesen jöttünk rá a rémítő figurák magasba emelésének módjára. Napnyugtakor ott állt az öt hátborzongató alak, színes kabátban, nyakukra és karjukra kötözött libegő pántlikákkal.

– Most együnk egy kis szőlőt – mondta Jenő, közben nem vette le szemét a szörnyalakokról.

Én is ijedeztem. Hogy a seregélyeknek mi lehetett a véleményük a madárijesztőkről, nem tudom. De engem sötétedéskor ki lehetett volna kergetni velük a világból. A szél csattogtatta a rongyaikat, és világosan hallottam, amint az egyik madárijesztő elsüvítette magát: „Meg-esz-lek.”

– Hallottad? – kérdeztem Jenőtől. Mire Jenő tettetett nyugalommal azt felelte:

– Azt hallottam, hogy „el-vi-szünk”. De minden madárijesztő ilyeneket szokott beszélni. Így ijeszti el a seregélyeket.

– Engem jobban elijeszt – vallottam be.

Jenő sápadtan makogott.

– Mi öltöztettük fel őket, mi kötöttük rájuk a szalagokat és mi állítottuk mindet a szőlőtőkék fölé. Nincs miért félnünk.

Én gyöngé történelmi tudásommal próbáltam érvelni ellene.

– Nepomuk római császárt, meg Bonifác német császárt is a katonák emelték a magasba. Aztán az első dolguk az volt, hogy a katonákat lefejezzék, oroszlánok, tigrisek elé vessék. De csak neked mondom. Hát ez a helyzet.

Erre Jenő vacogni kezdett.

– Minek erről most beszélni? Én azt tanácsolom, fussunk innen, amíg nem késő. Majd máskor eszünk szőlőt.

Azzal nekiiramodtunk az útnak, ahol becsületes rémek vártak, amelyeket nem a mi kezünk és képzeletünk teremtett.